

MYSTÉRIET MILTON.

av
Edgar Wallace.

Forts. fr. föreg. nr.

TRETTONDE KAPITLET.

Ett par gånger under de bråda arbetstimmar som nu följde hörde han Sam Hackitts smygande steg i trappan, och en gång såg han en skymt av honom då han försvann i en hast. Då han kom ner var klockan nära sju. Sam, klädd i förkläde och med en vattenhink och en trasa i handen, höll på att tvätta fönstren, litet hindrad av järnstängerna.

— Hur är det med honom, sir? frågade han.

Alan svarade ej. Han stod vid den mystiska dörren, den förbommade dörren som aldrig öppnades och som ledde ingenvart.

— Vart leder den här dörren? Sam Hackitt skakade på huvudet. Det var en fråga han gjort sig själv, och han hade föresatt sig att ta reda på det första gången han blev ensam i huset.

— Det vet jag inte, jag har aldrig sett den öppen. Det är kanske där han förvarar sina pengar. Den där karlen måste ha om millioner, Wembury.

Alan drog ifrån bommarna och försökte öppna dörren. Den var låst, och han såg sig omkring.

— Finns här en nyckel? Sam tvekade. Som andra tjuvar hade han en benägenhet för att ställa sig dum.

— Ja, det finns en nyckel, sade han slutligen, ty hans begär att spela oskyldig besegrades nu av hans iver att få veta något. Den ligger på kaminhyllan. Jag räknade veta det emellan.

— Emedan ni har provat den, sade Alan, och Sam protesterade så ivrigt att han anade att vilka planer han än gjort upp hade de ännu ej satts i verkställighet.

Alan gick till dörren, som ledde till rummet där uppe, och lyssnade. Han tyckte att han hörde Meisters tala. Då Lomond kom tillbaka var Wembury litet trott på denna vaktning som han visste var onödig. Om han velat erkänna det för sig själv, var så en önska att han väntade på att få träffa Mary Lenley.

Han var litet orolig för Lomond. Denne entusiastiske amatördetektiv tyckte ha kommit under Cora Anns förtrollande inflytande. Han hade sett dem tillsammans två gånger och hade varnat honom:

— Hon är en farlig kvinna, doktor.

— Och jag är en förfärligt farlig man, sade Lomond. Jag tycker om henne — det är synd om den stackars lilla varelsen. Det är min skötesynd — att tycka synd om kvinnan.

— Akta er så att ni inte behöver tycka synd om er själv en dag, sade Wembury, och doktorn fnittrade.

— Vad är det där? En varning för små gossar? frågade han och bytte om samtalsämne.

Wembury stod utanför huset då doktorn kom.

— Jag skall gå upp och höra om den stackars ynglingen, sade han sarkastiskt. Vantar ni på någon?

— Ja... nej. Jag väntar på en av mitt folk, sade Alan, och doktorn myste för sig själv — han hade antligen lyckats få en polisman att rödna.

Meister halvsov då han tittade in till honom, och han gick ner för att åter se sig omkring i det rum som på samma gång var Meisters kontor och salong.

Sam kom in och iaktog intresserat doktors inspektion.

— Jag såg Wembury utanför, sade han i sin vanliga obesvärade ton. Han väntar väl på miss Lenley.

Doktorn såg sig omkring.

— Vem är miss Lenley?

— Skrivmaskinen, sade Sam, och doktorn höjde på ögonbrynen.

— Skrivmaskinen? Jaså, har den kön? Det var lustigt! — Han tog huren av maskinen. — Är den här henne eller hona?

— Jag talar om den unga damen, sir — damen som sköter den, sade Sam.

— Jaså, maskinskrivaren. Vem är hon?

Lomond tittade upp i taket.

— Ack, det är sant, hon är ju syster till den där straffängens, inte sant?

— Jo, sir... Johnny Lenley.

Fick tre år för att han hade stulit ett parlshandband.

— Jaså, en tjuv — Han gick till pianot och öppnade det.

— Dilettant, förklarade Sam.

— Spelar hon på det här?

Doktorn slog en tangent.

— Nej, det är han.

— Meister? Ja, jag har hört det.

— Då han är yr i mössan. Då kan han varken se eller höra. I-

bland är det riktigt hemskt.

— Jaså, är han musikalisk?

— Ja, nog spelar han. Jag har inte själv något emot lite musik, men det han spelar...

En ringning på farstuddörren kallade ut Hackitt. Doktor Lomond saft kvar på pianostolen med händerna i fickorna och för för att se sig omkring. Plötsligt glimnade det röda i uset till ovanför dörren, dolt av dörrkarmen. Det var en signal — från vem? Vad betydde den? Medan han spände ögonen i ljuset slocknade det. Lomond gick på till dörren och lyssnade. Han hörde ingenting.

Hackitt kom tillbaka med ett halvt dussin brev i handen.

— Posten... började han, men plötsligt fick han se Lomonds ansikte.

— Hackitt, sade doktorn dämpat, vem finns mera i huset utom ni och Meister?

Han såg misstänkt på honom.

— Ingen. Den gamla kokerskan är sjuk.

— Vem lagar Meisters frukost?

— Jag. En skorpa och en korkskruv.

Lomond nickade upp i taket.

— Vad är det där uppe?

— Skräpprummet. Hackitt blev orolig. Vad är det, doktor?

Lomond skakade på huvudet.

— Jag tänkte... nej, det är ingenting.

— Ni riktigt skrämmar mig. Vill ni se skräpprummet?

Lomond nickade och följde med upp för trappan, förbi Meisters rum, till ett mörkt kyffe fullpackat med gamla möbler. Han hade knappast kommit ner därifrån för än Wembury kom in åtföljd av Mary Lenley.

— Ni narrar mig att bära mig dumt åt, Alan, smålog hon. Jag borde väl inte kalla er Alan, då ni tjänstgör? Jag borde kalla er inspektör Wembury.

— Jag skulle bli ledsen, om ni inte kallade mig Alan. Näja, det faller sig inte så lätt att kalla er Mary. Glöm inte att jag är uppföstrad till att kalla er miss Mary och ta av mig mössan för er far.

Mary suckade.

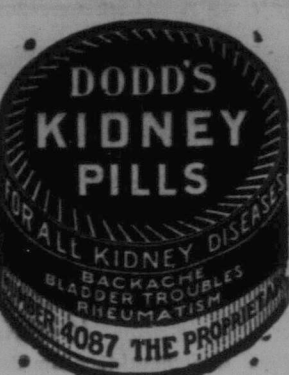
— Är det inte underligt — alltsammans?

— Jo, det är eget. — Han betraktade henne medan hon tog av sig hatt och kapp. — Folk skulle inte tro det, om det stod i en roman. Lenley på Lenley Court och Wembury i trädgårdsmästarbostaden!

Hon skattade.

— Var inte dum nu. O himmel, så mycket brev!

Forts. i nästa nr.



De underbara medicinska ingredienser som återfinns i Gin Pills verka direkt på njurarna, rena urinen, hela och rensa de inflammerade delarna, stärker blodet och ger det ny kraft samt ger patienten fullständig bot för alla slags njurblåda och blodsjukdomar. 50 cts. ask hos apotekarna.

Helafton.

Följande dialog lär enligt ett pålitligt vittnes uttalande ha hållits på den s. k. "fylletrallan" från Malmö till Lund. Tvenne kandidater hade varit inne och tittat på Malmö. De hade varit på var sitt håll men kommo på tåget att sitta mitt emot varandra. Den ene drar ihop ena ögat och fixerar igenkännande den andre:

— Va-var har du vatt?

— Va-var har ja' har vatt, ja' har vatt på Kra-Kramer.

— Har du vatt på Kramer. Va-var har du gjort där?

— Ja ja' har gjort där? Ja' har gjort där.

— Kräftor! Kräftor! Kräftor! Memen di e ju inte lo-lovliga.

— Lovliga, lo-lovliga! Då-då va de kanske jordgrubbar.

Spöket.

En präst och en sakförare hade träffat varandra i en järnvägsbutik, där de snart kommo i livligt samtal. Så småningom kom detta in på övernaturliga händelser, och i samband därmed yttrade sakföraren följande:

— Det var en julafton för några år sedan mellan elva och tolv. Jag hade gått till vila och just fallit i sömn, då jag plötsligt vaknade vid att höra ett besynnerligt bul-bul. Det lät, som om någon smög sig upp för trappan. Fötsstegen, som voro långsamma och tunga, kommo allt närmare, och slutligen stannade de utanför dörren till min sängkammare. Jag drog tåget över huvudet och låg där dar-rande i hela kroppen utan att våga göra en enda rörelse.

— Har teg sakföraren, och efter en verkingsfull paus fortsatte han.

— En skepnad gled ljudlöst in i rummet. Jag kände snarare än såg ett svagt, gulaktigt ljussken. I början var jag liksom lamslagen och ur stånd att samla mina tankar, men så småningom återvann jag modet, drog täcket försiktigt och såg...

— Vad såg ni? Vad såg ni? frågade prästen ivrigt.

— Mitt i rummet stod en hög-växt, muskulös man med genom-trängande ögon och ett stort skägg. Han stirrade på mig, liksom han velat se mig i i själen. Han var klädd i en lång kapp och hade ett brett läderbälte kring livet. I sin hand höll han en liten lykta, som kastade ett spöklikt sken på väggen bakom honom, och i den andra handen höll han en grov knölpåk. Han förblev stående mitt på golvet och tittade oav-vänt på mig. Ömsider fattade jag så pass mod, att jag med darrande stämma vågade framstamma:

— Vem är du? Vad vill du?

— Och vad svarade spöket? frågade prästen.

— Skepnaden sade, yttrade sakföraren, i det han sänkte sin stämma till en hes viskning, följande ord:

— Jag ber så många gånger om ursäkt för, att jag står er i er sömn. Men jag är nattvakt, och jag tycker det vara min plikt att säga er, att ni glömt stänga för-studdörren utåt gatan.

— Den tredje.

Allan Bruse stannade vid ingången till kafeet. Där inne i halv-mörkret såg han den unge Jean Lund, advokatens kontoriet, och gick in.

För övrigt satt ännu en gäst i lokalen, men Bruse bevärdigade honom inte med en blick, det var han rivall i mera än ett avseende. En lantman som han själv, vid

samma ålder, välbärgad, oberoen-de; de umgingos båda med giftr-målsplaner och hade till ömsesidig förargelse bestämt sig för att fria till samma flicka, Maria Sonel, ett behagligt väsen, som var sin fars ögonsten.

Det var emellertid snarare till hemgiften, som både Bruse och Brg friade, än flickan. Bruse, som var litet rikare än Berg, ville nu försvissa sig om, att han var den föredragne friaren.

Han vände sig med ålskvärd min mot den unge kontoristen.

— Nå, kära vän, ni har varit en liten tur på landet.

— Jag har just varit ute med anjädning av arylndeavgifterna, svarade den unge mannen.

— Och för att betala, inte sant? sade Bruse. Jag vet, ni kommer från en, som får mera än han ger ut!

— Om ni menar gamla Sonel, missar ni er, svarade Jean Lund leende. Jag har visserligen varit hos honom, men för att kräva, in-te för att betala.

— Det var märkvärdigt, sade Bruse, och sänkte rösten, ty han såg, att Berg blivit uppmärksam och lyssnade. Sonel är rik och bör väl kunna ge sin dotter en god hemgift.

Jean Lund höjde ögonbrynen med en tveklad min.

— Ja folk tror så och förut har jag själv ansett fader Sonel för att vara en Krösus, men sedan jag anställt hos advokaten — Han avbröt sig själv och såg hemlig-hetsfull ut.

Orolig lutade sig Bruse emot ho-nem.

— Ni ser mig ut att veta litet av varje, som inte till gamla Sonels fördel, viskade han. Till mig kan ni tryggt anförtro det. Ni gör mig därmed rent av en tjänst. Står det så illa till med hans sa-ker.

— Det är inte det, men han har aldrig varit så rik, som man trott, svarade Jean.

— Men egendomen, invände Bruse. Ni får gå långt för att fin-na en bättre.

Jean Lund sneglade mot Berg och mumlade:

— Gården är inte hans. Då gam-le Sonel bekantgjorde att han ärvt den, var det blott skryt. Han har lov att bruka den så länge han le-ver, men han måste betala arren-de. Det är inte, som ni tror.

— Tusen också, sade Bruce, lång i ansiktet. Där höll jag på att göra en fin fadäs! Lyckligtvis kan jag dra mig tillbaka. Jag har inte bundit mig på något sätt.

— Tänkte ni gifte er med den lilla Sonel? frågade den unge mannen.

— Säg hellre med egendomen, svarade lantmannen med ett grin. Men när den inte är Sonels så — adjö! De andra kunna gärna be-hålla resten för mig.

Han sände Berg en hänfull blick, steg upp och gick, efter att energiskt ha tryckt den unge man-nens hand.

— Det blir mellan oss, Tusen tack!

Berg gick bort till Jean med ut-sträckt hand och ett stort leende i sitt tjocka ansikte.

— Bravo, kära vän! utropade han. Det gjorde ni bra — men ni skall inte ha gjort det för ingenting. På min bröllopsdag skall jag ge er en vacker gåva!

Glädjesträlande satte han sig emot den unge mannen.

— Men hör, herr Berg. Ni är in-te skyldig mig varken tacksam-het eller pengar.

— Jo visst, svarade lantman-nen. Den historia ni slog i Bruse...

— Det var ingen historia, sva-rade Jean lugnt. Det var rama sanningen.

— Sanningen! Ni vill väl inte påstå, att gården inte är Sonels?

— Han har endast arrenderat den, han äger inte gården. Men det är ju en god egendom, inte sant?

— Den är god nog, sade Berg förargad. Men jag är inte större idiot än Bruse, och jag bryr mig inte om att dragas med en flicka, som inte äger ett öre och är tjugo år yngre än jag!

Han steg upp, tryckte Jeans hand och sade:

— Ni skall ha tack, emedan ni räddat mig från en stor dumhet. Vad han skulle ha roat sig, den där Bruse.

— Jean Lund lämnade visslande kafeet, sneddade över falten till-han kom till några byggnader, vilka han försiktigt kringgick, in-nan han nådde ett öppet stående fönster.

— Marie! ropade han sakt.

En ung flicka visade sig i fönst-ret. Hon lutade sig mot honom med ett leende.

— Marie! viskade han. De dra sig tillbaka, bida två. Jag berättar dem att du inte biter räv. Och det trodde de. Nu gifte vi oss! Och denna vackra gård, sedan!

Robin Hood FLOUR

Vid All Hembakning

James Murray avgår.

Kallas till chef för Alberta Pacific Grain Company.

James R. Murray, som sedan 1915 varit vice verkställande direktör för Spannmålsbörser i Winnipeg, har i dagarna resignerat för att i stället antaga chefsposten för Alberta Pacific Grain Company.

Sedan februari i år har mr. Murray också innehaft posten som sekr. för Spannmålsbörser och hörde utan tvivel till en av dess ledande krafter. Vem som kommer att utses till hans efterträdare är ännu ej avgjort.

Sverigenyheter.

Forts. fr. sid 6.

med extratåg fördes till Mora. Han inlades där på lasarettet, varifrån meddelas, att det är ovisst, om han kan räddas till livet.

Nytt mordbrandsförsök i Norr-land. Vid 4-tiden härommorgonen upptäcktes en ganska kraftig rök från en Indalsälvens flöttings-förening tillhörig kasern vid stöteringsverket till Lövudden. Vid undersökning visade det sig, att mordbrandsanläggning förelåg. Ena väggen i barackens kontorsrum hade väggen i barackens kontorsrum hade nämligen antänts på två ställen, varjämte eld anlag-s på ytterligare ett ställe i rummet. Under tapeten hade mordbrännan stoppat in en laddning tänd-stickor och tänt på. Lågorna kvädes emellertid, innan någon större skadegörelse hunnit anställas.

Skånegårdar artända av blixten.

Blixten antände nyligen lantbrukaren O. K. Nilssons gård i Hå-röd. Gårdens samtliga byggnader nedbrunno och allt lösöre liksom grödan förstördes. Det brunnna var försäkrat för 6,800 kr.

Vidare antände blixten lantbrukaren A. Svenssons gård i Kulla-berg i Norra Strö socken. Går-dens fyra längor nedbrunno och endast en del af lösöret kunde räddas. Det brunnna var försäkrat för omkring 20,000 kr.

En lantbrukare E. Olsson i Vanneberga, Vinelöv, dödades av blixten, då han var sysselsatt i skogen med timmerkörning. Han var 30 år gammal och efterlämnar hustru och två barn.

Fastighet i Edsele nedbrunnen.

Härommiddagen nedbrann en byggnadsmästare E. Andersson i Ed-sele tillhörig fastighet. Byggnaden var försäkrat för 8,000 kr, vilket icke torde täcka värdet.

Blandade nyheter.

Offrade sitt liv för kamraten.

En drunkningsolycka inträffad nyligen vid Ljusdal. Tre ynglingar voro ute och badade i älven och roade sig därvid med att springa på timret och följa slockarna utefter älven. En av ynglingarna råkade därvid komma för långt ut. En 16-årig son till lantbrukaren P. Ohlson i Ljusdal skyndade ut för att hjälpa kamraten. Han lyckades därmed men kom själv i vattnet och drunknade.

Nr 75,000 får flyga till Paris.

Aerotransport torde snart kunna registrera sin 75,000:de passagerare. Bolaget har t. o. m. 1929 haft omkring 62,000 passagerare och i år ha tills dato befordrats mer än 10,000 passagerare. Bolaget kommer att ge en minnespo-kal samt erbjuda fri flygresä till Malmö — Paris och åter till den passagerare som inregistreras som nr 75,000.

Ras på Roslagsbanan. Till följd av de senaste dagarnas häftiga regn har banvallen underminerats och rasat på flera ställen mellan Selknä och Länna på Roslagsba-nan. Saken upptäcktes i tid så att en olycka kunde avvärras. Mid-dagståget från Uppsala till Norrtälje, som avgår kl. 13.16 måste stoppas i Selknä och passagerarna utväxlats. Även mellan en del andra tåg måste samma arrangemang vidtagas. På kvällen kunde tågen med sakt fart föras fram förbi olycksplatsen. Man beräknar att linjen skall bli klar under natiens lopp.

Gas i hemmet.

Försäkra Eder om ett kon-

stant tillflöde av varmt vat-

ten genom att installera en

"Gas Water Heater".

Skaffa upplysningar om

vår speciella taxa för vat-

tenvärmning medelst gas.

Ring 842 312 — 842 314

för vidare upplysningar.

WINNIPEG ELECTRIC COMPANY

"Your Guarantee of Good Service"

Fyra butiker:

Power Building, Portage &

Vaughan st. Marion & Tache.

St. Boniface; 1811 Portage

ave., St. James; 511 Selkirk

ave.

Svenskt fartyg räddar franska

fiskare. Enligt G. H. T. har

motorfartyget Oljaren av Göteborg

på sin senaste resa mellan Filadelfia

och Liverpool räddat två

franska fiskare, som lägo på bot-

ten i en öppen bitt mitt ute på At-

lantien. Båten hade drivit omkring

i tio dygn. Dricksvatnet var slut

sedan flera dagar och av mat ha-

de de ombordsvarande endast litet

rutten mat. Båda voro därför

mycket medtagna. Båten tillhö-

rde en fransk fiskeskönare av den

sort, som går ut på varen och hål-

ler på med fiske och saltning hela

somnaren samt återvänder hem

fram i september.

Dir. Hessner lämnar Sörmlands-

banken. Sörmlandsbankens nuva-

rande verkställande direktör L. O.

Hessner kommer att lämna sin

befattning inom banken. Styrel-

sen har också redan beviljat bank-

direktör Hessner tjänstledighet

och i samband härmed uppdragit

att bankdirektör E. A. Odhberg

att tills vidare vara bankens verk-

ställande direktör och härvid för-

söka genomföra det framlagda sa-

neringsförslaget.

Dir. Wettergren lämnar Riks-